

Pogovori.

(Dalje.)

G. R. *Violinski*. „Čudno se mi vidi, kjer (!) nisem našel v „D. in S.“ nikakega pojasnila na moj list, v katerem sem Vam priložil tri pesmice.“ „Zatoraj“ (!) prosite obvestila o vzroku in veste, da „se nahajajo v pisavi napake“ — pa prosite milostne sodbe. Vaših treh pesmic, ki ste jih prej poslali, nimamo pri roki — zadnji dve sta tukaj. O teh in po teh izrecimo — sodbo; če bo milostna, o tem boste sodili sami. Povemo pa ponavljaje vnaprej, da je to jako slabo priporočilo za pesnika, če nam sam izpove, da ne zna slovenščine, pri tem pa vendar poje in hoče, da bi se deli njegovi proizvodi kar v list. Kdor hoče pesmi „delati“, mora vsaj jezik imeti v mezincu. Vendar kakšna slovnična napaka bi se še popravila — če bi pesem izražala vsaj lepo idejo v sicer lepi obliki. Pri Vas pogrešamo tega. Kaj hočete povedati, kakšna čutila zbuditi pri čitatelju n. pr s Svojo „Sirota in maj“?

Prišel si zaželjeni (!) maj,
kot kralj prirode mlade;
posul si s cvetom log in gaj,
in v srca vcepil nade.
Obudil si vijolic cvet;
pognal si mraz ledeni.
Spomina po preteklih let
zamoril nisi v meni.
Še v duhu pred menoj stoji;
oj, grozna noč nemila —
Ko oče moj se poslovi,
in mat' je preminila.
Zatoraj (!) tebe krasni maj
srce je moje pozelelo!
Da bi obudil nade vsaj;
in upanje veselo ...

Ali hočete, da Vam maj, „prirode kralj“, vzame spomin na očeta in mater? Pomilujemo pač siroto, ki se ji v eni noči „oče poslovi in mat' premine“ — a Vaša pesmica ni po tem, da bi mogli resno misliti o resnih čuvstvih, ki jih mora taka sirota občutiti. In česa ste pričakovali z majem? K večjemu, da se vrne oče, ki „se je poslovil“! Da bi Vam „preminulo“ mater vrnil — tega ne zmore tudi „kralj prirode“ ... Besede pač, besede, pa še tako okorne brez pesniškega vzleta, ker brez pravega čuta! Pesnik se mora vendar vsaj vglobiti v čuvstva, o katerih hoče peti — če jih že sam ne občuti. Kar tako nekaj vreči na papir, da so le stih, to ni pesniško in zbuja kvečjemu pomilovanje. — Tudi druga: „Na vrtu“ kaže, da ste si „izmislili“ čuvstva ne pa predelali jih v svojem srcu; sicer bi morala pač drugače zveneti struna, ki bi „srca bolečine

skrite“ oznanovala „trdosrčni“, ali morda Vaši „mehkosrčni“ deklici. „Zatorej“: slovnicu — čuteče srce — logično mišljenje — vznesen izraz, vse to Vam toplo priporočamo!

G. *Milovanski*.

„Na potu v svet.“

Na potu v svet sreča me
boginja petja,
in glas njen zaslišal sem
milodoneči.
„Kaj dolgo že ljubim te,
mili tovariš,
izprazni to kupico,
ki ti jo nudim.“

In slušal sem boginjo,
božjo poslanko,
izpraznil sem kupico
ter jo jej vrnil!
„Odslej pa ves moj si ti“,
nežno mi pravi.
Izgine in samega
mene ostavi.

Tako se Vam je godilo „na potu v svet“. Kupico ste, pravite, izpraznili, in žal, da Vas je ostavila — samega ona, „boginja petja“. Veliko ni moglo biti v tisti kupici in kake posebne pijače Vam boginja tudi ni „nudila“. Vsaj iz drugih dveh pesmic ni videti, da bi se bili kaj navdušili ob tej pijači. „Sonet“, ki je na drugem mestu, ima v prvem delu jako neprimerno podobo za drugi del in druga ... no, sanje so res — sanje. Zdi se nam nekaka rimana proza, ki pa tudi še boleha baš — na rimah. Košato vrbo vidite z gostim listjem, v katerem se skriva mlada ptica s svojim gnezdecem; in to vejevje poka v viharju, in ptica komaj živa zbeži od potoka! ... Naredili ste sicer ta „sonet“ — a želja, da se obelodani, Vam ni mogla biti resna! Naš „cenjen list“ bi — bojimo se — postal premalo cenjen, če bi dajali prostora takim „pesmicam“. Odrekati Vam ne moremo in ne smemo dobre volje, a dobra volja ni še vse!

G. *Ivan Ivanovič*. Enkrat ste nam že nekaj pesmic poslali, „in ker je bila še precej dobra sodba“, nam jih zopet nekaj pošiljate, da jim „odločimo mal prostor na zadni strani“. Hm, ko bi brž vedeli, kako smo Vas takrat sodili! Čakajte — kdaj je to bilo in kako? Da! v 11. številu lanskega leta. Rekli smo Vam, da se morate navaditi čutiti, premišljati, misli lepo, razvrščevati, dajati mislim lepo obliko, in tako upamo, da

ne bo brez nič Vaša „muza“. Poglejmo, kako ste ubogali!

„Ob Savi.“

Ob mrzli Savi sem sameval;
Zamišljen gledal sem na njo,
na mehki travi sem sedeval
in mislil sem zdaj to, zdaj to.

Zamislil sem se v dneve davne,
na misel mi je prišel mož,
oj Samo! Bil si bitke slavne
in združil si Slovencev množ.

Za njega bili naši dedi
na prosti zemlji prost gospod,
v lice niso zrli bedi,
zmagalci bili so povsod.

Sedaj nastane pa vprašanje,
kako Slovincem se godi?
Le malokdo se meni za-nje;
Zelo slovenski rod trpi.

Sedaj nastane pa tudi vprašanje: Je li to
res pesniški polet, ka-li? Ali ste brali kdaj

Jenkovega „Sama“? Tudi on se je zamislil
v dneve davne in mu je prišel na misel isti
mož, kot Vam. Pa preberite in čutite, kaj je
v Jenkovi pesmi! Vaša ji ni niti do
členkov!... Tudi „Na pesnikovem grobu“
se Vam ne porodi nobena visoka misel,
razen če se Vam zdi vzvišena tá-le:

„In tu počivaš ti poet,
največji, kar jih videl svet...“

Vaši „Želji“ nimamo dostaviti družega,
nego da naj se Vam izpolni:

Le molči v prsih mi srce
le molči in ne poj več pesmi,
čeprav razveseljuje se
ljubezen zgodna v vesni.

Le molči srce, ne žaluj,
veseli se, veseli,
a pesmi več nikar ne kuj (!)
in deve več ne ljubi!...

Fiat! Zgôdi se!

M. B.

Listnica uredništva. — Andalka, Sibirka v K. Prosimo Vas, prizanašajte nam s takimi „proizvodi“! — F. H. Rajev v P. V koš! — Mira. — Morda pa mislite preskromno o svojih pesniških talentih. Nekaj priobčimo. Hvala!

Razpis nagrad.

P. t. gg. pisatelje iznova opozarjamo na **nagradl**, kateri smo razpisali v aprilovi številki t. l, in sicer:

1. Za povest v obsegu 7—8 tiskanih pol našega lista — **nagrado 500 kron.**
 2. Za povest v obsegu 2 $\frac{1}{2}$ —3 tiskanih pol — **nagrado 200 kron.**
- Rokopisi naj se po običajnem načinu pošljejo

do 1. oktobra t. l.

Uredništvu „Dom in Sveta“.

Skrivalnica.

Primate tihotapca!